

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://aficccat.org/spip.php?article8654>

Manuel Castells: " Revolució? "

"

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dissabte 9 de febrer de 2013

Description :

"He consultat fonts diverses, tant dins del 15-M com de ciutadans indignats per lliure. I es perfilen alguns escenaris possibles. No són fantasies juvenils, sinó que tenen el precedent d'Islàndia, on les mobilitzacions del 2008 i el 2009 van obligar a convocar eleccions en les quals es van enfonsar els dos grans partits tradicionals i va passar a governar una coalició que va nacionalitzar els banes i va elaborar una nova Constitució amb àmplia participació ciutadana per internet".
Avui Islàndia creix més que Alemanya i gaudeix d'estabilitat financera i política. És un petit país, però la seva prosperitat no depèn de la mida de la població, sinó de la voluntat del poble.

CGTCatalunya.cat

Sense dimissió, revolució!", corejaven els manifestants contra la corrupció política als carrers del país.

Paraula forta, evocadora de destrucció i violència. I tanmateix, tècnicament parlant, una revolució política és el procés de canvi estructural de les formes de govern per camins no previstos institucionalment. Freqüentment amb accions pacífiques, fins i tot amb episodis de violència aïllada. Les revolucions sorgeixen de la combinació entre una situació insuportable i el bloqueig institucional a l'expressió majoritària de la voluntat popular de canvi polític. Aquesta sembla ser la situació a Espanya en aquest moment. D'aquí ve el "que se'n vagin tots" o "el poble unit funciona sense partit". En un recent article, el prestigiós periodista Manuel Campo Vidal assenyalava la coincidència d'una greu crisi econòmica i social; la convicció generalitzada que la corrupció política és sistèmica i afecta tots els partits; una crisi de legitimitat de la monarquia embolicada en escàndols d'índole diversa; i un avanç notable del sobiranisme català i, en menor mesura, basc.

Segons una enquesta de Metroscopia realitzada abans de la substancial compareixença de Rajoy, l'expectativa de vot del Partit Popular ha caigut al 23,9%, 22 punts menys que en les legislatives. I el PSOE, en lloc de ser alternativa, se situa per sota, amb un 23,5%. Però aquest percentatge és sobre vots vàlids amb una participació, segons l'enquesta, del 53%. No només el primer partit és l'abstenció, sinó que ens governa una arrogant entelèquia que té el suport de tot just un 13% dels ciutadans.

I així les coses, s'enroca el president, es blinda el PP i s'invoca la Constitució que de tant esmentar-la per justificar greuges acabarà a les escombraries de la història. El 76% no es creu les explicacions del PP. I davant tot això, l'únic que demana Rubalcaba, després de titubejar, és que dimiteixi Rajoy i en posin un altre de la mateixa trama, ja que el que semblen revelar els papers de Bárcenas és una trama estesa al conjunt del lideratge del Partit Popular i organitzada en el seu origen per Aznar. Si Rajoy està empastifat, ho estan tots. I si Rubalcaba no demana eleccions és perquè sap que la rebolcada li hi arribaria i es podria trobar en una situació d'enfonsament dels grans partits. Si el rebuig contra el Partit Popular i els partits és generalitzat, de mitjana un 80% segons els temes, i els partits es neguen a convocar eleccions, al mig d'una crisi total, no és esbojarrat parlar de la necessitat d'una revolució política pacífica. Però quina?

He consultat fonts diverses, tant dins del 15-M com de ciutadans indignats per lliure. I es perfilen alguns escenaris possibles. No són fantasies juvenils, sinó que tenen el precedent d'Islàndia, on les mobilitzacions del 2008 i el 2009 van obligar a convocar eleccions en les quals es van enfonsar els dos grans partits tradicionals i va passar a governar una coalició que va nacionalitzar els bancs i va elaborar una nova Constitució amb àmplia participació ciutadana per internet. Avui Islàndia creix més que Alemanya i gaudeix d'estabilitat financera i política. És un petit país, però la democràcia no depèn de la mida de la població, sinó de la voluntat del poble.

El canvi polític podria començar amb la convocatòria immediata d'eleccions mentre administra el país un gabinet tècnic de consens. Però per si mateixes les eleccions no resolen el problema, perquè gairebé tots els partits actuals formen part d'aquest sistema deslegitimats per a la majoria dels ciutadans. La palanca del canvi podria ser una coalició composta per associacions cíviques amb suport d'algun dels petits partits existents coincidents, com a Islàndia, en un sol punt programàtic: elaborar una nova Constitució que reformi el sistema polític, incloent una llei electoral, control del finançament i mesures concretes contra la corrupció prèvia investigació i sanció de les irregularitats comeses. El mecanisme de reforma de la Constitució hauria de ser àmpliament participatiu, com a Islàndia, i inclouria el debat sobre les nacionalitats de l'Estat i sobre el control de la banca.

Una plataforma electoral d'aquest tipus tindria una possibilitat real d'arribar al Govern disposant del suport dels moviments socials, de jutges realment defensors de la justícia i de periodistes professionals que influïssin en els seus mitjans. Les altres coses serien qüestió d'iniciar una reforma política en profunditat mentre un gabinet provisional i supeditat als electes gestiona la crisi defensant els interessos de la gent.

Precisament perquè és possible un canvi pacífic per via electoral els grans partits rebutgen les eleccions. I aquí es planteja com obligar-los a la convocatòria. Els meus interlocutors parlen d'una mobilització multiforme que inclogui manifestacions, ocupacions de l'espai públic i ocupacions d'edificis en els quals funciona una administració que a la pràctica ha usurpat el poder. Edificis que podien ser ocupats des de dins pels qui hi treballen. És clar que la policia impedeix d'ocupar el Parlament, però seria impossible prevenir l'ocupació de centenars d'edificis a tot el país. La qual cosa requeriria que milions, no milers, fossin els ocupants.

Per tant, es tracta d'aconseguir una mobilització molt més gran de la ciutadania. I aquí és on l'ocupació simbòlica de l'espai de la comunicació pels professionals dels mitjans i per internet té un paper decisiu. Si la intransigència dels polítics continua, formes de desobediència civil més radicals poden desenvolupar-se, des de suspendre el pagament d'hipoteques a retenir el pagament d'impostos esperant un govern que el moviment consideri democràtic. I amb la possible cooperació d'uns policies que cada vegada estan menys disposats a ser els dolents de la pel·lícula en temes en els quals en realitat estan d'acord.

Si una classe política deslegitimada (per al 60%, la majoria de polítics no són honestos) rebutja una reforma creïble de si mateixa, una revolució, adaptada en formes i continguts al nostre context històric, té més aparences de realitat que la permanent ocupació de l'Estat per uns representants en qui els ciutadans no es reconeixen representats.

FONT: LAVANGUARDIA.ES